

11 juni 2015 – Transitie: de strijd is nog niet voorbij

Er is het laatste jaar veel veranderd voor onze gevangenen kameraden en al degenen die strijden aan de andere kant van de gevangenis muur. Nu, terwijl we ons middenin het lentegewoel bevinden en de kracht van het nieuwe leven rondom ons tot uitbarsting komt, voelen we ons bewogen om deze transitie en overwinningen te vieren. Het gebeurt niet vaak dat we de kans krijgen om de strijd te kunnen combineren met een feest, maar nu is er een moment aangebroken waarop dat kan! Op 8 januari van dit jaar werd Eric McDavid vrijgelaten uit de gevangenis. Onze kameraad Marius kwam in het openbaar naar buiten als man en begon te zoeken naar mogelijkheden voor zijn lichamelijke veranderingen. We geloven dat deze transitie en overwinningen een viering waard zijn en een reden vormen om de strijd voort te zetten.

Eerst wat huishoudelijke mededelingen: we hebben een nieuw email adres: june11th@riseup.net. Als je iets naar het oude email adres hebt gestuurd is de kans groot dat we het niet hebben ontvangen. We zouden het fijn vinden als er vele vertalingen van deze oproep en ander ondersteuningsmateriaal gemaakt worden (veel dank aan contrainfo en vele anderen voor het maken van vertalingen de afgelopen jaren). Stuur informatie over activiteiten van dit jaar op naar june11th@riseup.net. Elk jaar gebeuren er veel dingen in nieuwe steden. We hopen dat jij ook je vrienden en kameraden van heinde en verre kan enthousiasmeren om met ons mee te doen dit jaar.

11 juni is een jaarlijkse dag van solidariteit met langdurig opgesloten anarchistische gevangenen. In de oproep voor deze dag hopen we de steun voor deze langetermijn-gevangenen te vergroten. Zij in het bijzonder riskeren het om vergeten te worden in een gevangenen-ondersteuningsmodel dat gebaseerd is op reacties tijdens oplopende staatsrepressie en andere crisismomenten. Wij zijn vastberaden om een nieuw model van solidariteit op te bouwen dat zowel geschikt is voor de lange termijn als flexibel genoeg in het reageren op nieuwe ontwikkelingen. Het is ook uiterst belangrijk om het contact en de solidariteit tussen strijdende gevangenen te vergroten, in plaats van enkel terug te vallen op een statisch netwerk van persoonlijke contacten.

Begonnen als een dag van solidariteit met eco-gevangenen, blijft J11 verankerd in een project van ecologische verdediging en de strijd tegen een samenleving die gebaseerd is op exploitatie en opsluiting. Toen de focus verschoof naar solidariteit met Marius en Eric (twee eco-gevangenen die ruim 20 jaar gevangenisstraf hebben gekregen) hebben mensen hun solidariteit uitgedrukt door het schrijven van brieven, het houden van benefieten, infoavonden, demonstraties en aanvallen. Iedere echte inspanning voor de steun aan gevangenen kan niet slechts gebaseerd zijn op passieve steun, maar moet ook een toewijding omvatten om op de strijd te bouwen die ze voor en na hun gevangenschap voeren. Meer uitleg over de context en strategie van 11 juni kan gevonden worden op: <http://june11.org/about>.

Tijdens het organiseren van J11 evenementen vorig jaar hebben we een aantal uitdagende vragen opgegooid over de relatie tussen de ecologische georiënteerde strijd en de anarchistische anti-gevangenis strijd. Het is duidelijk voor ons dat een wereld die gevangenen nodig heeft ook de destructie van natuur nastreeft; als anarchisten verafschuwen we ze allebei. Wij zijn bemoedigd door de groeiende beweging tegen de teerzanden, LNG pijpleidingen, fracken en andere ecologisch-destructieve projecten. De escalatie van eco-strijden over de gehele wereld is zowel spannend als noodzakelijk. Marius en Eric blijven beide toegewijd aan deze strijd en wij blijven hen en alle andere eco-gevangenen steunen in de strijd die zij –wij allemaal– voeren. Maar dit jaar hebben we aanleiding om iets te vieren en dit willen we benadrukken.

Dit jaar heeft Marius Mason zijn nieuwe naam bekend gemaakt. Deze mannelijke voornaam past beter bij zijn masculiene gender identiteit. Om advocaat Moira Meltra-Cohen, die hem heeft bijgestaan bij de wettelijke aspecten van zijn transformatie, te quoten; 'Marius is iemand wiens dapperheid en integriteit nog meer opvalt door het feit dat zijn eigen bevrijding en autonomie al heel lang zijn beperkt'. In een wereld waarin systematisch geweld, isolatie en mishandeling ten opzichte van transgender mensen aan de orde van de dag is, hopen we dat iedereen de trans-bevrijding helpt door Marius en andere transgenders die gevangenen zitten te steunen. Deze strijd zou verder moeten gaan dan alleen geld inzamelen. Trans-gevangenen zijn niet alleen voor materiele behoeften aan het strijden, maar ook tegen de systemen van dominantie die alles op alles zetten om te voorkomen dat zij simpelweg zichzelf kunnen zijn. Onze solidariteit zal creatief en gevarieerd moeten zijn ten opzichte van de wrede en repressieve tactieken van de staat.

Op 8 januari van dit jaar werd Eric McDavid na negen jaar gevangenschap vrijgelaten uit de gevangenis. Eric keerde terug naar zijn familie en vrienden nadat het federale gerechtshof zijn "Habeus Corpus" petitie (in deze petitie stond dat de FBI bewijsvoering had achter gehouden tijdens de rechtszaak) goedkeurde. Hierdoor was het voor Eric mogelijk om schuld te bekennen voor een kleinere aanklacht. Deze aanklacht was vijf jaar en dus vier jaar minder dan dat hij al had vastgezeten in de federale gevangenis. Eric's ongelofelijke doorzettingsvermogen en de inspirerende steun van familie, vrienden en kameraden hebben niet alleen bijgedragen aan zijn emotionele welzijn achter de tralies, maar ook zijn uiteindelijke vrijlating. Zijn vrijlating uit de gevangenis na negen jaar is een grootse verandering. Eric heeft nu het vooruitzicht om na bijna een decennium van opsluiting een nieuw leven op te bouwen. Dit is een nieuwe fase van strijd voor hem, en wij zijn toegewijd om onze solidariteit na zijn vrijlating door te zetten.

We komen nieuwe vragen tegen over hoe we Eric kunnen helpen tijdens zijn overgangssituatie van een gecontroleerde gevangenis omgeving naar een leven in de open gevangenis (De overlappende omstandigheden van Eric's borgtocht en de maatschappij van controle waarin wij leven). Ondanks dat hij niet meer leeft in een kooi van beton en prikkeldraad zal hij nog steeds te maken krijgen met het repressieve staatsapparaat. Zijn bewegingsvrijheid is klein en zijn communicatie wordt gecontroleerd en hij heeft niet altijd de vrijheid om te kiezen hoe hij zijn tijd doorbrengt. Al deze maatregelen zorgen ervoor dat hij minder met de gemeenschap waar hij zo lang van gescheiden is door kan brengen. We moeten manieren vinden om de impact van deze maatregelen te verkleinen en kijken hoe we de overgang en terugkomst naar huis zo soepel mogelijk kunnen maken. We zijn opgewonden om deze vragen negen jaar eerder dan gedacht tegemoet te komen.

De evenementen op 11 juni zullen wederom in het teken staan van steun voor Eric. Onder andere door hem materieel en emotioneel te ondersteunen tijdens zijn transitie. Eric's zaak is een van de meest voor de hand liggende voorbeelden van jacht op anarchisten door de staat. Maar we moeten ons altijd blijven herinneren dat deze zaak op geen enkele manier uitzonderlijk is. Voor moslim gemeenschappen is het geen uitzondering om door de FBI te worden lastig gevallen. We moeten altijd manieren vinden om in solidariteit te staan. Ook steun na vrijlating is een belangrijk onderdeel van onze strijd en we zijn extreem blij dat Eric tussen vrienden kan lopen en praten op een manier dat hij fijn vindt. Met elke stap bekrachtigen we de destructie van alle gevangenissen.

De praktijk van doorlopende solidariteit zou niet alleen als een culturele traditie moeten dienen. Onze acties dragen een potentie voor echte materiele consequenties – zowel positief als negatief – voor onze gevangen kameraden. Wanneer we solidariteit in praktijk brengen bij gevangen kameraden gaat ons doel verder dan de steun voor hen alleen. We streven naar het bouwen van een sociaal momentum tegen een systeem van dominantie en ecologische destructie. Deze verbindingen dragen bij aan onze solidariteit en zorgen voor beter gereedschap voor degenen die opgesloten zitten, we vergroten echter ook de risico's die verkeerd ingeschatte of onzorgvuldige acties met zich meebrengen. Zorg dus voor zorgvuldigheid en een scherpe analyse wanneer plannen worden gemaakt.

Deze reflectie geldt voor een hele reeks aan ondersteuningsprojecten (inclusief benefieten). We hopen dat deze benefieten ook een ruimte creëren voor discussie en strijd. Een gedeelde angst tussen kameraden die vast zitten is de afwezigheid van subversieve projecten wanneer ze weer vrijkomen. Het is aan ons om er voor te zorgen dat deze projecten er nog zijn en dat ze sterker, rijker en vitaler zijn. Het zijn de brieven naar gevangenen die voor de voortdurende verbinding van dit proces zorgen.

Een specifiek element van dit proces is het bouwen aan onze capaciteit voor gevangenen ondersteuning. Er zijn de afgelopen jaren zowel overwinningen als tegenslagen geweest. Anarchistische en andere rebelse gevangenen hebben hun strijd voortgezet tegen hun omstandigheden door honger- en werkstakingen. De honger(en dorst)staking van Nikos Romanos en de revolutionaire solidariteit die hiermee gepaard ging herinnerde ons aan de subversieve mogelijkheid van strijd die binnen de gevangenis muren werd gecoördineerd. Maar terwijl anarchistische gevangenen, zoals Sean Swain in Ohio en Michael Kimble in Alabama, steeds vaker een soortgelijke strijd voeren is gebleken dat de beweging soms te weinig connectie en kracht had om een zinvolle solidariteit te garanderen. Dit is geen kritiek naar de toegewijde ondersteuningsgroepen die deze rebelse gevangenen ondersteunen, maar is gericht naar de rest van ons, om het belang van actieve vormen van solidariteit met gevangenen te benadrukken.

Een belangrijk onderdeel van lange termijn projecten van gevangenenondersteuning is het onderhouden van oude connecties en het bouwen van nieuwe met andere gevangenen die strijden. De ondanks vrijgelaten kameraden Amelie en Fallon benadrukken dit idee in de in februari uitgebrachte open brief (<http://en.contrainfo.espiv.net/2015/02/17/mexican-prison-open-letter-of-amelie-peletier-and-fallon-poisson-february-14-2015>). Het veralgemeniseren van solidariteit betekent dat we uit de ruimte van de 'activistische scene' moeten breken en het ontstaan van nieuwe relaties moeten toelaten. Een deel van ons voorstel van dit jaar is om sterkere relaties van solidariteit op te bouwen met strijdende trans-gevangenen, zowel om voor directe persoonlijke en politieke steun te zorgen als voorbereidingen te treffen voor betekenisvolle steun in de toekomst wat betreft veiligheid, medische ondersteuning en waardigheid. We zijn geïnspireerd geraakt door Chelsea Manning die het voor elkaar heeft gekregen om hormonen te krijgen in moeilijke omstandigheden. Dit heeft de kans op overwinning van andere trans-gevangenen dramatisch verhoogd.

We zullen doorgaan met ons aanpassen aan een veranderend landschap dat ontstaat door overwinningen van onze gevangen kameraden (de vrijlating van Eric, de verandering van Marius, het veroveren van "ademruimte" door Nikos Romanos en het thuiskomen van Amelie, Carlos en Fallon) en de voortdurende transformaties van het repressieve apparaat. Deze transitie markeren de uitbreiding van het project en geen enkel soort eindpunt.

'De strijd is niet voorbij....het neemt nieuwe vormen aan. Het maakt niet uit hoe het eruit ziet of wanneer het plaats vindt, het is nog steeds oorlog.'